

**Не в мережі**

УДК 821.161.2-31-93

О-53

**Юлія Олефір**

О-53 Не в мережі : повість / Львів : Видавництво Старого Лева, 2026. 168 с.

ISBN 978-966-448-627-6

Коли твій телефон розбився, а тато вирішив у найневідповідніший момент навчити тебе фінансової грамотності і відправив у село збирати черешню, чи буде таке літо вдале? Єва вважає, що ні. Але можливість знову зависати в мережі робить чудеса — і вона, попри невдоволення, їде до тітки з дядьком у Яблуневе. То страшно — лише черешні та її вредна сестра Сашка. Але якогось дня у саду з'являються двоє хлопців — красунчик і ОЦЕ. Ні, Костя не був тим хлопцем, у якого можна закохатися. Але, здається, у нього зовсім інші плани щодо Єви...

УДК 821.161.2-31-93

© Юлія Олефір, текст, 2026

© Ярослава Яцуба, обкладинка, 2026

© Видавництво Старого Лева, 2026

ISBN 978-966-448-627-6

Усі права застережено

# Не в мережі

ЮЛІЯ ОЛЕФІР

Львів  
Видавництво Старого Лева  
2026



**Червень 2015 року**

## Єва

Розбити телефон у перший день літа — це просто удача. Я дивилася на павутинку екрана й ледь стримувала сльози. Не працює!

— Можна подумати, тобі хтось телефонує чи пише, — глузувала з мене Сашка.

Іноді я ненавиджу свою сестру. Бути наймолодшою дитиною в багатодітній родині — відстій. Якщо з братом ми геть чужі й не розуміємо одне одного, то зі сестрою, яка старша за мене всього на два роки, ми теоретично могли б бути подругами... Але про яку дружбу йдеться, якщо вона постійно глузує з мене? Я зиркнула на Сашку так красномовно, що вона чмихнула й пішла геть. От і правильно, бо я і без того зла.

Я чекала вечора й вироку батьків. Чомусь була впевнена, що тато не сердитиметься і просто оплатить мені заміну дисплея. Але він сказав сухо та спокійно:

— Єво, це вже другий телефон, який ти розби-  
ла за рік. Пробач, але заробляй на ремонт сама.

Тато не раз говорив, що час попрацювати над  
моєю фінансовою грамотністю, але я і подумати  
не могла, що він вирішить розпочати саме зараз.

Сашка задоволено хихикнула, а Денис додав:

— То їдь зі Сашкою до дядька Віті в Яблуневе,  
на черешню. Я кожне літо їздив — і нічого, живий.

Тато підняв брову й дивився на мене, очіку-  
ючи на відповідь, сестра задоволено всміхалась,  
а Денис колупався в телефоні так, наче це не він  
щойно підкинув ідею, як зіпсувати мені літо.

Я вийшла з кімнати й голосно грюкнула две-  
рима своєї спальні. Ще чого?! Самі нехай свою  
черешню збирають! Я що, якась мавпа — по де-  
ревах лазити? Обійдуся без телефона!

Та вже за кілька годин почала сумніватися,  
що літо без зв'язку буде веселим. Сезон черешні  
не такий довгий, Сашка он кожного літа їздить  
заробляти. І Денис їздив, аж поки не поступив  
в універ і не знайшов підробіток в ІТ-компанії.  
«Тепер заробляє достатньо, міг би мені телефон  
і відремонтувати», — подумала я і набурмосилась.

— Ну що, мала, поїдеш в Яблуневе на череш-  
ню, щоб заробити на новий екран для свого

«яблука»? — пожартував Денис, завалившись до мене без стуку.

— Іди геть! Тебе сюди ніхто не кликав!

— Та ну, Єво, я жартую, — уже м'якше сказав брат і всівся на ліжку. — Тебе саму не дратує, що тебе вважають гарненькою білоручкою? Ти ж розумна дівчина! Доведи батькам, що можеш не лише ходити на шопінг і зависати в соцмережах. Сашка он заробляє сама — і ти зможеш.

Глибоко в душі я вже розуміла, що Денис має рацію. Але уявити, що доведеться провести бозна-скільки часу в Яблуневому, цілими днями обривати черешню й обгоріти на сонці, та ще й жити зі сестрою в одній кімнаті, — то було вище моїх сил. Я мовчки відвернулася до стіни.

— Домовимося так, мала, — продовжив Ден і погладив мене по спині. — Зароби скільки зможеш, а те, що бракуватиме, — я тобі додам. І не слухай Сашку. Вона сміється, але якщо виникнуть питання, то за тебе зад кому хочеш надере. Як і я.

Мені щось не вірилося, що Сашка хоч пальцем заради мене поворохне, але очі аж пекли від сліз, які готові були будь-якої миті политися. Тому я буркнула:



— Добре, поїду я у ваше Яблуневе, відчепіть-ся від мене.

Я навіть не почула, як Денис підвівся і пішов до дверей. Те, що брат вийшов, зрозуміла, коли клацнула клямка. Тоді я дала волю сльозам. Хай їм грець — тій черешні й тому телефону. І Сашка нехай іде під три чорти! Ненавиджу все це! Повний відстій.

## Костя

Мама складала речі в сумку і з кимось розмовляла по телефону, притиснувши його до вуха плечем.

— Так, розумію, але краще нехай за домом дивляться, а то він просто розсиплеться. Ти ж сам бачив, у якому він стані, — говорила вона.

Я з боєм слухав цю розмову. Будинок дідуся й бабусі в Івановому був для мене особливим місцем. Нас зі старшим братом, Стасом, у дитинстві відвозили на літо в село. І то були найкращі часи,

які залишилися у спогадах на все життя. Бабуся померла, коли мені було дванадцять. Через рік помер дідусь. Здавалося, що він не захотів жити без неї. Пам'ятаю, у моїх років десять дідусь сказав:

— Дивлюся на неї, а вона мені така гарна, як у той день, коли я вперше її побачив. От лише зустрів і зрозумів: буде моєю дружиною. Не вагався ні хвилини. А вона норовливою була, не відразу й заговорити погодилася.

Я дуже любив діда, і мені його страх як бракує. Ми хотіли, щоб він жив із нами в Києві, а він уперся, навіть слухати не хотів. Я досі шкодую, що останнього року так зрідка до нього навідувався. Навчання...

— Костю, а де Стас? — запитала мама. — Нам час їхати.

Уперше я так сильно не хотів їхати в Іванове. Не уявляю, як ми виставимо дім на продаж. Хоча без дідуса й бабусі ці стіни втратили своє тепло, та спогади досі жили на підвір'ї, де минуло не одне босоноге літо. Я пообіцяв собі зробити багато фотознімків, щоб не втратити цих краєвидів назавжди.

Стас саме листувався зі своєю дівчиною. Я зрозумів, що йому також не хочеться їхати в село,